

La vida interior

Dins l'espectacle d'aquest món divers
som com l'espill que reflecteix la imatge:
dins nostres ulls minúsculs hi ha el paisatge;
cada sentit copsa quelcom dispers.

Hi ha un diàleg constant, una resposta
de dins a fora, repetidament:
hi ha un gest d'encantament davant la posta;
s'esbullen els cabells al pas del vent.

Un bell matí d'abril
caminem amb els ulls brillants de festa,
i el nostre gest, de sobte, esdevé hostil
sota un cel de tempesta.

Enduts per un deliri col·lectiu,
fem voleiar banderes i llaçades
i festegem les clàssiques diades
amb un somriure comunicatiu.

Car som oberts per una porta amiga
a la joia de tots, al dol comú,
dins la Ciutat que ens bressa i ens abriga
feta de tots i cadascú...

Però hi ha un món estrany a tots els altres
on no penetra l'ull encuriós:
el món interior de l'esperit
on, lluny de tot, vivim sols amb nosaltres.

Quan, deixant-nos dels lligams del món,
escoltem batre el cor a dintre nostre,
sentim que hi ha una vida tota nostra
que amb cap més altra no es confon.

Allà, secretament,
lluny del traüt i de la llum del dia,
s'obre l'íntima flor del sentiment
que ni la pròpia mà desfullaria.

Allà, sense espectacle, cadascú
celebra els seus triomfs, les seves festes,
i afronta les dissorts i les tempestes
que no coneix ningú.

Allà té els seus altars i té els seus cultes,
les seves il·lusions i els seus records;
allà serva les ombres insepultes
dels seus morts.

Com una font que plora desolada,
com un ocell que canta bosc endins,
allà plora el dolor, fet un esquínc;
allà canta la joia benaurada.

Joia i dolor de tan subtil essència
—oh, sentiment, meravellosa flor!—
que no basten a dir-ne la presència,
ni el somriure ni el plor.

JOAN ARÚS